

Paul Pimel — Buhuși
 Rubrica **Prima verba** este deschisă tuturor celor ce cutează abordarea dramaturgiei, cu condiția să ne ofere posibilitatea de a găsi în textul trimis la redacție mărturia unui talent autentic, pe cale de a se limpezi. Bineînțeles că, la rindul nostru, și noi riscăm două pagini de revistă, dar o facem cu convingerea că și pe această cale trebuie susținuți cei care vin. Există o obligație morală a tuturor lucrătorilor din teritoriul culturii de a întinde mâna celor care vin, cum spunea un poet, cu faldurile viitorului pe umeri. Bineînțeles, între **Prima verba** și **Poșta literaturii dramatice** există o stare de indiviziune. Tinerii care dovedesc maturitate artistică pronunțată vor fi prezentați în Cenaclul de dramaturgie, care, așa cum ați observat, este și un amfiteatru al maestrilor.

Luminița Văluoreanu — București
 Nu avem nici o posibilitate de a răspunde urgent la această rubrică. Așteptați cu răbdare, în mod sigur vom citi și textul dumneavoastră.

Vasile T. Bucuioceanu — Craiova: **Măgarul de aur** — comedie în două părți, 75 pagini, repune în discuție, cum nu era neapărat de așteptat, cartea cu același titlu a lui Apuleius, într-o manieră care amintește de jocul situațiilor și planurilor în **Maestrul și Margareta** de Bulgakov. Amintește numai, mulțimea defectelor de „punere în pagină“ obligându-ne parcă să regretăm că sinteti abia la primele începuturi. Studentul în filologie roma-

nică Panait P. Panait își petrece vacanța de vară la bunici, care locuiesc împreună cu fratele cel mic al tatălui său, unchiul lui fiind un zelos muncitor în sectorul zootehnic al cooperativei agricole. În ogradă bătrînii Panait apare într-o noapte un măgar, animal tânăr altminteri, care nu este revendicat de nimeni și care va rămâne aici pentru a-și zvrili răgetele de ceasornic rural cu o hărnicie ieșită din comun. Apariția lui Sile — așa se numește, prin voia bătrînei, patrupedul — coincide cu hotărîrea lui Panait P. Panait de a începe o nouă traducere din latină a celebrei partituri **Măgarul de aur**, fapt care îngăduie inserarea unor scene din ulcraarea vestitului autor din antichitatea tirzie, numai că tinărul prefăcut de o vrăjitoare în măgar nu se numește de data asta Lucius ci chiar Sile. Dacă planul necazurilor provocate de nefericita (deloc sugubeată!) magie are cît de cît coerență dramatică, trezind chiar interes pentru încercarea de a fugi din talmăcirea canonică — Sile nu este un tinăr nobil de demult, ci un student la filologie din zilele noastre — planul așa-numit al actualității imediate este confecționat în grabă și fără o elementară dibăcie. Astfel încît hotărîrea președintelui cooperativei de a-l aduce pe Sile în grajdul cabalinelor, convorbirea contabilului-șef cu asinul în dulcea latină clasică, pedepsirea lui Mîntosu, mulgător la vaci, care avea stilul său de îmbunătățire a calității

laptelui, prin adaosuri greu de imaginat, sînt numai schițe de desen animat și nu așteptatele „decupări“ artistice din realitate.

Dialogurile sînt forțat neaoșe, otenismul dumneavoastră pîrînd a fi — în textul trimis, desigur — de împrumut. Jocurile de cuvinte legate de verbul a fi sînt, de asemenea, epuizate din punct de vedere al noutății.

Anghel Rabaru — Cluj-Napoca **Domnișoara Ianus**, trei acte, 86 pagini este saga unui șofer angajat în sistemul transporturilor internaționale rutiere, care, aflat în a-propiere de Hamburg cu o prețioasă încărcătură de la Combinatul siderurgic Hunedoara, leșină în cabină ca urmare a unui ulcer perforat și se trezește într-un elegant spital în care a primit o asistență tehnică ireproșabilă. Intriga este alimentată de prezența unui fermecător personaj, sora Rotraut, datorită căreia tinărul Sergiu Tănase simte pur și simplu că renaște. Nu numai că l-a îngriiit cu un zîmbet mai mult decît orientesc, dar s-a străduit — ajutată de un dictionar — să-i vorbească în limba română. Aflînd că nu este căsătorită, Sergiu construiește „castele în Spania“, imaginînd scenarii diverse, vizualizate ca atare în pieșă. Cum vineri, la prînz, sora Rotraut dispărea pînă luni, Sergiu fuge pe geam „în oraș“, îmbrăcat cu hainele „civile“ ale portarului de noapte. Într-un bar o întîlnește pe Rotraut, care îl întreabă rece, într-o germană distantă, de

ce a fugit din spital și care va telefona să anunțe... fuga. Ne aflăm desigur în plin act trei și deznodământul este previzibil. Pentru că luni, în patul de bolnav, Sergiu o va revedea pe Rotraut la fel de fermecătoare, de „bună” cu el, primind parcă o înaltă și definitivă lecție de viață. „Tezismul” piesei este coerent și ar putea merge dacă mijloacele dramatice ar fi cit de cit „comestibile”. Replica însă este în toate cazurile desăilată, neinteresantă, coborită, adunată din prea multe vorbe. Nu știți să închegați un dialog. Un dialog dramatic. Scenele sînt, de asemenea, lungi și fără aplomb. Textul ar putea fi redus cu ușurință (și în favoarea lui!) la un act. Încercați mai multe variante. Și mai ales: mergeți des la teatru. Urmăriți același spectacol de mai multe ori, pentru a observa și asimila tehnica intrării și ieșirii personajelor, cînd, cit și cum poate fi interesant un personaj, motivația tablourilor etc., etc., etc.

Cleopatra Boran — Iași: **Pădurarii nu sînt urși**, comedie în două părți, 71 pagini, este o încercare destul de temerară dacă avem în vedere, înții de toate, numărul mare de personaje: 27! Acțiunea se petrece nu numai la ocolul silvic Dumbrăveni ci și la Facultatea de medicină veterinară, unde aflăm că ursul — ca obiect de studiu — se predă în fugă, precum și la **Bolta rece**, cîrciumă din Iași cu

certă rezonanță literară.

Piesa debutează în zorii zilei, în plin cadru moldovenesc, în care unul dintre protagoniști, Vasilie, ține îmbrățișat un arbore foarte bine făcut. Aflăm că de cealaltă parte a arborelui, avînd labele bine strînse în palmele lui Vasilie, se află nici mai mult nici mai puțin decît... un urs. Vasilie a putut scăpa de el pînă în zori, obligîndul pe atacantul furios să țină, la rîndul său, cealaltă jumătate a arborelui „în brațe”. Este poziția în care va fi divulgat ca braconier, pentru că paznicii fondului forestier îl taxează ca atare, secondati de tovarășa Mărioara, soția lui Vasilie, convinsă că absența soțului de-acasă o noapte întreagă nu se explică decît prin faptul că a fost înșelată. Motivul de mai sus, împrumutat din proza unui scriitor contemporan, cum de altfel și recunoașteți în prologul versificat, este dezvoltat cu tehnică de vodevil, așa-numitele cînticele, dintre care cele mai insistente sînt cele comise la **Bolta rece**. Travestiurile în urs, inclusiv al tovarăsei Mărioara, indignată că înfățișarea ei animală (în ipostaza de ursoaică) nu trezește interesul vîntătorilor — tot mai cînd ea hotărîse să se... sinucidă — sînt totuși cam multe și cam oboșitoare. Intriga, previzibilă, nu prea ne incită curiozitatea. Versurile sînt de factură mediocră, cronici rimate fără prea mult simț muzical. În privința partiturilor cu note în chen diferite, de la re major pînă

la fa minor, încercați o apreciere la revista **Muzica** sau la Uniunea Compozitorilor.

Mai trimiteți: Corneliu Groapă — Bacău (**Unde se întorc zburătorii**, piesă în trei acte, 68 pagini); Marin Pistol — Craiova (**Floarea de zarzăre**, piesă în două părți, 87 pagini); Decebal Negreanu — Rîmnicu Vilcea (**Lămpași de zi**, trei acte, 68 pagini); Amelia Măru — Arad (**Zăpezi colorate în roz**, trei acte, 56 pagini); Tudor Minzală — Turnu-Severin (**Apele din fîntini sînt reci**, dramă în două părți, 61 pagini); Lazăr Simovici — Suceava (**Îngerul subaltern**, comedie în două părți, 82 pagini); Vladimîr Turtureanu — Galați (**Homer nu era orb**, comedie în trei acte, 76 pagini); Virgil Ion Atanasiu — Cluj-Napoca (**Crede-nă Joia**, piesă în două părți, 58 pagini); Angela Puica Rucăreanu (**A doua Arcă**, dramă în două părți, 50 pagini).

Deocamdată, nu: Ilarie Săndulescu — Suceava; Marin Drăgănescu — București; Suzana Kremer — Mangalia; Alina Dorina Iosif — Dej; Margareta Iordăchescu — București; Tudor Vulpescu — Călărași; Mirabela Olteanacu — Mediaș; Sultana Tismănanu — Timișoara; Asterisc — Tirgoviște; Valeriu Dan Alunescu — Rucăr; Traian T. Ulmeanu — Baia Mare; Sandu Altărescu — București.

Rubrică susținută de
Paul TUTUNGIU